

JULIETTA,

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů

Napsal J. Sokolovský

"Milý strýčku," ozvala se Julietta smílivě, "želím toho vskutku velice, že byl k vůli mně takový výstup, v jehož důsledcích spočívá naše rozloučení — snad navždy. Uznal jste zajisté, že nesmím zde déle přebývat."

Děkuji vám za všechno dobrodiní, které jste mi prokázal, ale přes vaše práhy nepřekročím již nikdy má noha. To by bylo příliš. Žijte blaze, milý strýčku —"

"Hubu drž, sojko štěbetavá!" přerušil ji Dorini, ještě ty mně budeš hrát? Slibila's, že posečkáš do zítřka — kam pak bys utíkala v noci?"

A vůbec — jaký spěch? Vyčkej neboť do rána může se mnoho změnit. Kdyby jinak nebylo, byl bych srozuměn, abys odsud odešla a jinde se ubytovala.

Zařídím ti útulný příbytek a poskytnu ti všechno, abys nebyla odkázána na cizí dobrodiní nebo hamizný výdělek, ale jak jsem již řekl, do rána se může změnit mnoho."

"Nevím, co by se mohlo změnit," prohodila dívka, ohruvši spodní ret.

"Ty nevíš, ale já vím," vyhrklo z Doriniho, jenž klopal rozpaté oči, "změnit se může víc, než si myslíš, ale vždy jen v náš prospěch. Mnohdy přijde člověku odsud na pomoc — mhm —"

Víš co? Odebeřeš se nyní do své komůrky a zamkneš se, neboť paní Sabina nelze mnoho důvěřovati. A dbej, abys záhy usnula a ničím se vyrušovat nedala.

Kdyby povstal hluk a poplach nevíš, si toho. Kdyby někdo křičel, nestarej se o něho. Dle všeho bude ještě dnes křik, neboť paní Sabina nebude moct usnouti, dokud si nevykřičí hlasivky.

Očekávám ještě jeden výstup, až budeme sami. Ale necht' se děje eokoliv, nevstávej a nepouštěj svou komoru. Zamkni se, polož se se na ucho a usni. Očekávám, že poslechněš."

"Ano. Poslechnu, strýčku, ale — což kdyby hořelo."

"Tobě neshoří pranic. Bud' rozumnou a poslušnou."

"Bud' rozumnou a poslušnou."

"A mně oddanou."

"A vám oddanou."

"A myslí na mne."

"Bud' na vás mysliti. Dobrou noc!"

Čtělá odejít, ale Dorini ji zadržel.

"Počkej!" pravil a sešpulil svadlé své rty.

Julietta mu uklouzla ze dveří.

"Opice!" slyšela za sebou jeho sykot.

Odebrala se vskutku do své komory, ale nikoli na dlouhý pobyt. Jakmile v domě vše stíchlo a světla pohasla, přehodilo děvče přes sebe plášť a vykradlo se tiše z budovy, zamknuvše ovšem komoru za sebou.

Přeběhla nádvoří a kráčela pak k pobočnímu křídlu, kde bydlel pater Bonifác.

"Stát! Kdo to!" zastavila ji hlídka, namířivši na ni ručnici, opatřenou bodákem.

"Já, Helena. Neznáte mne?" odpověděla dívka, klidně, "jsem neteří ředitel Doriniho a mám právo, eh! Zde jest můj průkazní lístek. Mohu choditi kdykoli a kdekoli po celé trestnici."

Dávno již si obstarala tento průkaz, aniž toho Dorini zvěděl.

Napsala si jej sama a přitiskla malou pečeti ředitelskou, takže hlídka neměla důvodu, proč by ji zadržovala.

Jen ze zdvořilosti tážal se voják:

"A kam ráčí krásná signorina?"

"K etihodnému páteru Bonifácovi."

"Aj!" divil se, "signorina chce se zpovidati?"

"Nikoliv," zasmála se.

Vojákoví došel vtíp a proto po-

kýnul mlčky hlavou a šel po svém.

Julietta spěchala dále a záhy stanula přede dveřmi domovními, kde bydlel pater a kde také byla trestnická kaple.

Byla totiž v přímé budovy zvláštní síň, jejíž všecka plocha rozdělena byla přehlázkami, jež tvořily čtverhranné klece.

V klecích těchto seděl při bohoslužbě trestanci, aniž druh druhá viděl. Jen hlídky měly přehled ze svých povýšených míst.

A z protější kazatelny hřmával trestanecm pater Bonifác do buše, připomínaje ustavičně, že milost boží vztakovaly zločiny páchatí, že na tyto duše, které se nerozpakovaly zločiny páchatí, že na tyto duše, jsou-li schopny pokání, čekají strašné plameny očiště, a nejsou-li, že propadnou hrázám pekla.

A trestanci při tom smli o svobodě, o přetření pout, pobití hlídek, požáru trestnice a volném vzduchu v horách.

V patře nad kaplí bydlel pater Bonifác.

Sám a docela sám, neboť v trestnici portolonské nesměl míti hospodyně. Stravoval se z kuchyně ředitelovy.

Uklid obstarával mu každého dne jiný trestník, z těch, jimž se říká "konkár" a kteří v brzku by vají propuštěni na svobodu.

Julietta mohla se tudíž zeela určitě bezpěti, že pátera zastihne samotného.

Dvěře byly přivřeny pouze na kliku, aby byla kaple komukoliv i v noci přístupna — nedalo se v ní pranic ukrásti.

Dívka vešla a po tmě stoupala tiše do patra, až konečně stanula přede dveřmi Bonifácovy přibytku.

Odechnuvši si a přinutivši se do klidu, zaklepal.

V témž okamžiku odbily vezeňské velké hodiny dutými údery jedenáctou.

Pater Bonifác již spal spánkem spravedlivých, neboť trvalo drahnou chvíli, než se na opětovné bušení Juliettino šouraly ke dveřím kročeje.

Na to se ozval ospalý, mrzutý hlas páterův:

"Kdo tam zase u všech divých —? Volá mne někdo. Jest někomu třeba duchovní útěchy?"

A hlas dodal opovrhlivě:

"Zrovna v noci! Jakoby —"

"Prosím vás, otevřte mi, etihodný otcé!" volala Julietta, "ráda bych s vámi mluvila, ale rychle."

Hlas páterův změnil se úplně. Zněl nyní lahodně, lichotivě, blahoslonně.

"Ah! Oh! Vy, signorino?"

"Ano. Já sama."

"A — sama?"

"Docela sama!"

Julietta zaslechla, kterak pater sprásknul ruce.

"Klamu se čili nie?" skuhral při tom, "nevím, bdím-li. Jste vskutku přede dveřmi, signorino?"

"Ano, etihodný otcé, jsem zde a prosím znovu, abyste mi otevřel. Důležité věci —"

"Oh, oh! Hned, signorino, hned. Nemohu vás přece přivítati — mhm! — učinil jsem si pohodlí. Přehodím kutnu! Okamžik strpení. Zrovna jsem chtěl jiti na kutě —"

"Ráče si pospíšiti, etihodný otcé! Mrznu a spěchám," přerušila ho dívka.

"Za dvě minuty —"

Pater dle všeho odskočil ode dveří, nebo dalším slovům Julietta nerozuměla.

Zaslechla však vrzání dveří, pak se někde skácela stolice, na to klepaly zase trepy ke dveřím, klíč skřipnul a dvěře se zvolna otevřely.

Proud světla z malé lampy, vy-

soko držené, polil dívčinu tvář.

Ve stínu lampy sklebla se odůla tvář pátera Bonifáce, jenž laubnícky špulil rty. Oči mu svítily jako divoké kočce.

"Jak by ne!"

Mláčá, hezká, svěží holčice u něho návštěvou — tak pozdě — a sama!"

To se mu již dávno, velmi dávno nepříhodilo. Ani by se byl neodvážil sníti o něčem podobném.

"Ano — já to jsem, etihodný otcé," hovořila, překročivši práh, "a prosím, abyste mi na několik minut popřál sluchu."

"Ó, prosím prosím, sladké dítě!" šveholil pater, chápaje se její ruky a provázeje ji ke koženému křeslu, "toť vskutku vzácná a přemilá návštěva v hodinu neobvyklou. Doufám, že nikdo neomečeně —"

A postavil lampu na stůl, stáhnul poněkud světlo.

"Uvidíme snad dost," pokračoval, "a co se tedy stalo? Omečeně někdo u ředitelů?"

A přistoupiv k dívce, pozoroval ji pohledem, jenmuž Julietta nemohla neporozuměti. Každá žilka hrála mu v tváři, každý rys prozrazoval chlíplost a divokou žádostivost.

Julietta dávno již nebylo tajemstvím, že pater Bonifác po ní očkem hází.

Usmála se na něho koketně, vědouce, že ho má v hrsti.

"Etihodný otcé!" ozvala se, "chei vám něco chlouostivého svěříti. Promiňte, že mám k vám takovou důvěru."

"Prosím, prosím, hehehe —"

"Je to záležitost, která mně působí neobvyklou starost."

"Posad'te se," šeptal sprahle a tisknul dívku do křesla rukama, vášní rozehvělým, "rozumí se samo, že vás vyslechnu, drahá Helenko a prosím za vaši neomezenou důvěru."

Chei vám lži dobrým rádcem, přímluvčím, přítelem. Ani netušíte, jak jsem si vás oblíbil a jsem šťasten, že máte ke mně důvěru. Prosím jen, aby tato důvěra byla neomezena. Mám zkušenosti, znám život, znám potřeby mladých lidí."

Tedy s barvou ven, Helenko! Kůž jest vždy přítelem všech lidí, obzvlášť mladých a hezkých lidíček a jeho hlas jest vlastně ohlasem nitra, který napomíná k dobrému."

"Jsem o tom přesvědčena," pravila váhavě, odkládaje plášť a sedajíc ve svém přiléhavém šatě který prozrazoval nádherné její tvary, "ale stud tlumí můj hlas, neboť —"

"Stud! Oh! Netřeba se vám stydět! se!" hovořil, sháněje nízkou stolicí, kterou přistavil, načez se těkně proti Juliettě posadil. "podejte mně svou malou, hebkou ručku, signorino, a mluvte se mnou jako se svým otcem — ne — jako s bratrem — ne, jako se svým lékařem, hehehe, jako se svým duchovním lékařem, anebo ještě lépe, jakobych byl vaším manželem. Jest známo, že dámy před svým manželem oštěhají se nejméně, hehehe!"

"Hihihí — neprovdám se nikdy," smála se rozmarně.

"Proč byste se — mhm! A co je mi do toho? Ze? Jste dosud příliš mladá a vaše srdce nevolilo ještě. Ale jen až přijde ten pravý, hehehe! No — no! Vždyť to známe. A strýček Dorini zajisté neopomene vybavití vás přiměřeným pěkným věnem. Proč byste se neprovdala?"

"Vidíte! Dříve jsem se chtěla vdáti, ale teď se mi nahodilo nahlednouti v zákulisí manželství a věřte mi, že jsem se zachvěla."

"Ah! Zákulisí manželství!" divil se pater, "v jaké manželství?"

"Ve strýčkovu a tetino."

"Ah! To jest důvodem vaší návštěvy, mis Heleno?" tážal se pater táhle a seřjav pod brichem, vrtel palec "mlýnek."

"Ano."

"Oh! V rodině ředitelově není ovšem všechno — mhm! — tak, jak by mělo býti. Ale myslím, že tak spočívá hlavní část viny na ženě, která jest tak rozmarna, svěhlava, hašteřiva — mhm — mhm

—! Snad by Dorini — eh!

— takový dědous — mhm! Ale vypravujte, Helenko, vypravujte! Co se tedy stalo?"

"To se stalo, že jsem uražena a že zítřka opustím domácnost svého strýce."

Pater vyskočil, jakoby usedl na sídlo.

"Opustiti —! Nebesa nedopouštějtež!" zvolal vzrušeně, "jaký důvod můžete uvéstí pro své rozhodnutí? Snad se to dá srovnati v dobrotě?"

"Asi sotva!" šeptala, škubajíc nervosně krajkou svého ohrdlí, "co tomu řeknete, etihodný otcé, povim-li vám —"

A umlkla.

Bonifác uchopil její ruce a tisknul je.

"Mluvte! Mně můžete říci všechno," naléhal.

"Strýček — — mne — — mluvíte," šeptala, klopie hlavu, "dnes večer mi to řekl a při tom mne objímal."

"Starý plesnivce," zaspěl pater zárlivě.

"Ano — ale v témž okamžiku rozletly se dvěře — a — a —"

"Paní Sabina vešla," doložil Bonifác zkušně a škodolibě.

Jak by byl mohl popřati takové pouhé svému milému příteli Doriniimu?

"Ano — tetá vešla," potvrdila Julietta.

"Tohle ovšem bylo fatální. Sám d'as ji přinesl," sápl Bonifác "a milý Dorini — mhm! — co vlastně dělal? Jest přece již letitým mužem, pro něhož více nekveou tak pěkné růžičky, jakou jest mis Helena. Na světě jsou jiní, starší, mladší mužové, než Dorini, kteří by si pokládali za štěstí a bláženost — mhm — takový mužové, kteří mají ducha, zkušenost i svěžest, mužové, kteří jsou odsouzeni svým stavem žiti ve zdrženlivosti a právé proto jsou ohnivými a etlivými —"

"Povězte mi, etihodný otcé," přerušila jeho parafráze, "jak bych se vlastně měla zachovati. Teta se ovšem na mne neopovážila, jakobych nesla vnu, že strýček —"

— a já za nic nemohu! Nezavdala jsem strýčkovi nikterak příčiny —"

"To si myslím!" pravil hořlivě, "kdež pak — vy — a on! A z nadávek tetiných nie si nedělejte. Te vám vynadá i bez důvodu, pokud ji znám."

"Ano! Spílala mně již často."

"Vidíte, že ji znám! Ona má dva žlučové měchýře a snadno vzkyplí. Nedivte se! Dorini jest starým záletným motýlem. A v tomto případě, kdož by jí mohl zazlívati?"

Takový starý košťál vyseptalý — kdežto vy jste jako svěží řekvíčka. Vždyť jest jeho manželkou právem lidským a božským. Jak by jí mohlo býti lhostejno, že se její plesnivce otírá o mladou sukničku? Hehehe!"

Ale proto přece ještě není nevyhnutelné, abyste z Porto Longone utíkala! Plesněte dědka přes nectná klepeta a konečně — mhm! — kdybyste vskutku nemohla v domácnosti strýceové se cíť obstaráti, znám jiné východiště — na příklad — jděte tam, kam jste se uchýlila dnes, ke mně."

Budete mně vítána. Dávno již si přeji míti švarnou hospodyňku, abych nebyl odkázán na kuchyň paní Sabiny. Hledám dámu, která by mně byla sympatičtější, než ona.

A kdybyste se chtěla nujmouti něžně hospodářství, mis Heleno, žili bychom v míru, klidu a svornosti, jako dva andělé. Nejsm zrovna nuzákem — nebylo by tedy do žalu příliš vysoko — a také bych vám nepočítal hrách do hrnce —"

Za této dlouhé řeči nakláněl se Bonifác stále více, hladil dívce ruce i kolena, kroutil zamilovaně očima a lapal po vzduchu.

Konečně sevřely jeho ruce její boky a pater našpulil ústa k polibku.

A teď se přihodilo, čeho by se byl pater do nejdelší smrti nenačal.

Docela tiše a nenápadně vsunula dívka již dříve pravici do své

sukničky.

Měla v kapse "mravence", totiž boxerský prstenec železný, opatřený hrubými hroty. Na vičela prstence na prsty a čekala na věci, k nimž dle zdání jejího snadno dojíti mohlo při smyslenném rozechvění etihodného pastýře oveček duchovních.

A Bonifác, roztočen po kypných vlnách dívčiných, byl slepým a hluchým tetřevem; chtělo se mu líbatí, milovati a proto zapoměl docela zeptati se, bylo-li by to dívce vhod.

Netázal se a přešel k činu. Sevřel dívku v boceích.

A v témž okamžiku, kdy jí ehtěl políbiti, vytrhla Julietta pravici z kapsy a zasadila mu mravencem strašnou ránu do brady a v zápětí do skrání.

Pater povyskočil do vzduchu, chytil se levicí za skrání, pravici za bradu, zaúpěl a skácel se na podlahu, která se ihned zbarvila krví. V rudé kaluži této povalovalo se též několik zubů.

Abys nemohl vědomí nabýti, vrhla se Julietta na něho, stiskala mu hrdlo a zabušila ještě asi pětkrát do jeho skrání. Chřívý zvuk, vyšedší pak z uvolněného hrdla jeho, přesvědčil ji, že jest pater zachvácen hlubokou mdlobou.

Vysvlékla ho tudíž z kutny a svázavši mu ruce i nohy, vstrčila mu do úst řádný roubík. Pak ho vlekla po podlaze do sousední místnosti, kde přes něho přehodila velkou houpi.

"Jsem pánem situace," prohodila, vrátivši se do přední místnosti, "a teď — rychle! Přestrojím se a půjdu po svém."

"Jsem pánem situace," prohodila, vrátivši se do přední místnosti, "a teď — rychle! Přestrojím se a půjdu po svém."

Sebrala kutnu, očistila ji pečlivě, obula Bonifácovy boty přes své střívie, stáhla si kapuci jeho pláště přes hlavu a postavila se proti zradlu.

Rasnatá kutna zakrývala ji dokonale a za bídného osvětlení mohla zeela snadno zmizeti hlídkám z očí rozdíl ve vzrůstu dívčině a páterově.

Pak přistoupila k oknu a vyzírala do nádvoří. Vyčkávala onoho posla, určeného, aby ji v domnění, že jest páterem Bonifácem, doprovázel do Musolinova vězení.

(Pokračování.)

Bylo to z opravdové prozřetelnosti Boží, že byl Mojžíšem rozkazáno, aby z vinie anebo polí nebylo sesbíráno vše do posledního zbla a tak něco necháno pro chudé. Neboť lakotnost nikdy nemá dost. Žádá tím více, čím více má. Takové nenasytnosti zraňuje druhé, ale toho, kdo jest jejím nositelem, toho na konec zabijí.

—Hall.

Jak připravití zmrzlinu.

V letních horkých dnech požíje se mnoho zmrzliny, která často zdraví velmi škodí. Kdo chce míti dobrou zmrzlinu, necht' si ji připraví sám takto: Půl libry cukru na každý kvart smetany neb mléka 6 vajec. Dle toho jakou zmrzlinu kdo chce míti, přidá šťávy jahodové, citronové, ananasové, malinové a p. Led roztluče se na kousky, přidá trochu sol, do toho vloží se nádoba se zmrzlinou a za čtvrt hodiny je hotova.

Zádejte
Eagle
BRAND
CONDENSED
MILK
THE ORIGINAL
Po idešat let úspěšná potrava nemluhat. Dopisť si pro radu jak krmiti nemluhat. BORDEN'S CONDENSED MILK CO. New York. OUZ.

Veškeré tiskové práce zasílejte firmě

v Clarkson, Neb.

Farmeři pozor!!

Abych vyhověl mnohým farmeřům, rozhodl jsem se míti moji místnost otevřenou každý večer do 8:30, čímž jistě bude vyhověno. Platím nejvyšší tržní cenu za smetanu. F. L. Šindelář, Howells.

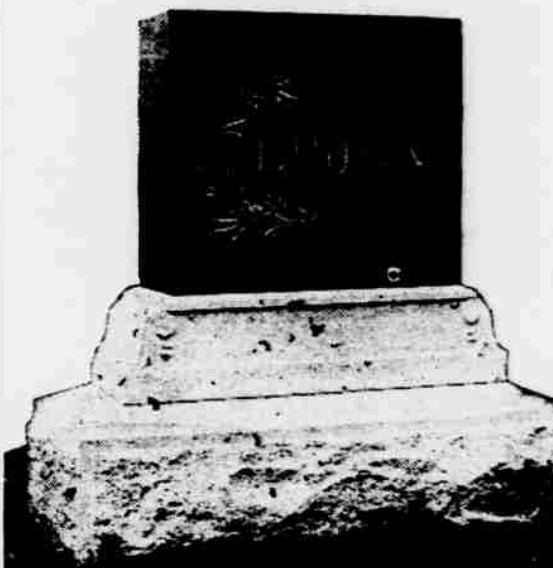
AUTOMOBILISTÉ POZOR!

Oznamuji, že jsem otevřel automobilový závod v budově Gilbertově v Dodge, východně od Vukového garáž: a věnovati se budu výhradně správkám ráfů všech druhů jakož i obnovení baterií atd. Každá práce jest zaručena. Zvláštní pozornost věnuji správkám ráfů a baterií z venkova. Zašlete mi vaše správkky. Do přízně všech se odporučuje

Jos. Musil, Dodge, Nebr.

JOHN F. SCHAFFER
kontraktor a stavitel
CLARKSON, NEBR.

Mohou vám dáti rozpočet na jakoukoliv stavbu a zaručím že práce bude k vaší spokojenosti.

Vojt. Svoboda
— majitel uměleckého —
pomníkoveho
..závodu..

v CLARKSON, - NEBR
Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komiší, když můžete koupiti přímo od vyrábitele.

Celá tato sbírka za \$1.00

Sokové. — Pomsta krve. — Překážel — Petra Petrolina. — Genovefa.

To jest obsah jednoho svazku a jak na názvech viděti, jsou to povídky vesměs velice zajímavé a zvláště pak poslední jest brilantní dějepisná povídka, která uvede čtenáře v opravdový údiv. Původní cena tohoto svazku .50

Nevinně popraven. Původní cena .75

Tento román z francouzského, upoutá každého do největší míry. Samotný název o tom svědčí. Původní cena .75

Chýže strýčka Toma. Cena .25

(Uncle Tom's Cabin.) Zajistě slyšeli jste o této povídce mnoho, která čtenáře zavádí do dob otroctví a líčí se v ní utrpení otroků. Původní cena .25

Odvárka Bros., Clarkson, Nebraska.